

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa "W." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko J. A. R.

o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 6 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód "W." Sp. z o.o. w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 marca 2015 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 29 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo spółki "W." o zasądzenie od pozwanego J. A. R. odszkodowania w kwocie 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód jako podstawę prawną żądania wskazał najpierw art. 471 k.c., a następnie, w toku postępowania - art. 484 k.c., domagając się zapłaty dochodzonej kwoty jako kary umownej z umowy z dnia 29 sierpnia 2011 r. o dostarczenie pozwanemu w październiku 2011 r. wyśladków buraczanych pochodzenia ukraińskiego. Sąd ustalił jednak, że strony wiązała umowa z dnia 29 sierpnia 2011 r. i umowa o współpracy z

dnia 30 sierpnia 2011 r. Dotyczyły one sprzedaży i dostarczenia do siedziby pozwanego w październiku 2011 r. granulatu wysłodków buraczanych pochodzenia polskiego. Przyczyną oddalenia powództwa było stwierdzenie przez ten Sąd, że to powód nie wykonał umowy w terminie, nie wykonał jej także w terminie dodatkowym, wyznaczonym przez pozwanego z zagrożeniem odstąpieniem od umowy, wobec czego pozwany skutecznie złożył oświadczenie o odstąpieniu od tej umowy. Sąd Apelacyjny, rozpoznający sprawę na skutek apelacji powoda podzielił ustalenia faktyczne i wyciągnięte na ich podstawie wnioski prawne Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. powód zarzucił błędną wykładnię art. 491 § 1 k.c. w zw. z art. 77 § 2 k.c., art. 491 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. oraz niewłaściwe zastosowanie art. 491 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. a także art. 535 § 1 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w części (pkt II) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu ewentualnie uchylenia zaskarżonej części Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany złożył odpowiedź na skargę kasacyjną po terminie z art. 398⁷ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 to znaczy oczywistą zasadnością

wniesionej skargi kasacyjnej „w zakresie podniesionych zarzutów naruszenia prawa”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność swojej skargi, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa, prowadzącym do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

W wywodzie przedstawionym przez skarżącego jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymagania te nie zostały spełnione.

Skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza art. 5, art. 65 § 1, art. 77 § 2, art. 491 § 1 i art. 535 k.c. w wyniku oczywistej sprzeczności stosowania prawa z brzmieniem przepisów. Twierdzenie to nie zostało poparte przekonującą argumentacją, ponieważ we fragmencie skargi zatytułowanym „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem” znajduje się tylko przywołane stwierdzenie, a w części poświęconej uzasadnieniu podstaw skargi zawarte są głównie rozważania dotyczące prawidłowości przyjętej przez Sądy podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym uznać należy, że wskazana przez skarżącą podstawy przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

Oddalenie wniosku pozwanego o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego jest konsekwencją niezłożenia w terminie odpowiedzi na skargę kasacyjną.

